

**Neen aan het
federalisme
met drie**

Een antwoord aan

Leo Michiels

In het blad "Arbeid", maandelijks uinformatieblad, uitgegeven door "werkgroep arbeid", nummer 35 van september 1976, publiceerden "De Witte Kaproenen" en de "Werkgroep arbeid" een antwoord op het artikel van Leo Michielsens over het probleem Brussel. Ondertussen vond ook "De Nieuwe" het aangesneden onderwerp interessant genoeg om zowel het artikel van het vmt, als het antwoord hierop, te publiceren.

Hieronder publiceren wij dan ook het antwoord van de beide groepen "Witte Kaproenen" en "arbeid" op onze bespreking, in de hoop dat dit de aanleiding mag zijn tot een vruchtbare en aktuele polemiek over het federalisme in ons land.

EEN BRUSSEL-DEBAT MET DE KP - NEEN AAN HET FEDERALISME MET DRIE !

Vooraf.

In het Vlaams Marxistisch Tijdschrift (10de jaargang, nummer 1) publiceert dr.Leo Michielsens een vrij uitvoerige bespreking van de brochure "Het Brussels Separatisme", die door de "Witte Kaproenen" samen met 'Werkgroep Arbeid' werd gerealiseerd. In zijn bespreking neemt Leo Michielsens ons afwijzen van een drieledige gewestvorming op de korrel. Wij publiceren hierbij zijn bijdrage, gevolgd door een antwoord namens "De Witte Kaproenen" en onze werkgroep. Het betreft hier immers een probleem dat van essentieel belang is voor de verdere evolutie en strategie van de Vlaamse beweging. Wij hopen hiermee tevens bij te dragen tot het stimuleren binnen de linkerzijde van een verder debat omtrent het Vlaamse emancipatiestreven.

DRIELEDIG FEDERALISME IS VERMOMD UNITARISME (een antwoord aan Leo Michielsens).

Wij zijn wel enigszins verbijsterd over het feit dat kd.Leo Michielsens als marxist en als professor geschiedenis, de historische groei en rol van de Brusselse agglomeratie en dito elite niet schijnt te kennen of beter te mis-kennen.

Hij beweert dat wij in Brussel een geografische (beter ware een territoriale) tegenstelling zien. Deze tegenstelling is er niet en die is er wel.

NIET, als men de Brusselaars volgens de objektieve klasse-indeling, met hun respektievelijke bewuste of niet bewuste klassebelangen rangschikt, of ook volgens taal indeelt.

WEL, als men Brussel beschouwt als dat territorium waarin de Brusselse franko-fone middenklasse haar privileges wil handhaven ten koste van de gewone Brus-

selaar (Vlaming, frankofoon, Waal, gastarbeider) en dit ten koste van het Waalse en het Vlaamse volk. Dat dit Brussel een nefast historisch feit is, hoeft zelfs voor niet-historici géén betoog.

Vele linksen schijnen daarenboven ofwel nooit iets begrepen te hebben van nationaliteitenkwesities, of negeren het bestaan ervan; zij handelen en denken alsof Lenin over het zelfbeschikkingsrecht der volkeren nooit zou geschreven hebben en alsof Ho-Tsji-Min nooit bestaan had (om over Castro en Allende nog te zwijgen).

Nu heeft Lenin wel degelijk het recht op afscheiding bepleit voor "volkeren of nationaliteiten" en wat de bepaling van een volk is kunnen zij (deze linksen) nalezen bij Stalin.

BRUSSELS FEDERALISME : MANEUVER VAN BOVENLAAG.

Welnu, de Brusselse bevolking beantwoordt daar geenszins aan en deze Marxisten zouden al lang moeten door hebben dat het Brussels federalisme slechts het maneuver is van een gepriiviligeerde bovenlaag, die er in geslaagd is met veel demagogie een bepaald deel van de verfranste Vlamingen mee te slepen. Dit politiek verschijnsel aanvaarden is voedsel geven aan de reaktionaire stroming, en dit ten koste van de belangen (wij herhalen het) van zowel Walen als Vlamingen. De Brusselse privileges zijn immers opgebouwd op de rug van de arbeidersklasse van Wallonië en Vlaanderen, die de overgrote meerderheid in dit land vormt.

Dit artikel van kd.Michielsen insinueert dat wij met "Brussel domineert" de bevolking van deze stad zouden bedoelen. Dit is allesbehalve fair, wij bedoelen daarmee (zoals klaar in onze brosjure tot uiting komt) de Belgische bourgeoisie en de hogere en middenklassen. Kd.Michielsen verwijt ons aan vulgair nationalisme te doen door Brussel als een aparte entiteit voor te stellen, en dat is iets wat wij juist volledig ontkennen.

Hij begaat paradoksaal genoeg de fout die hij ons verwijt, door Brussel als een apart gewest te erkennen, waardoor hij in tegenspraak met zich zelf komt. Inderdaad krijgt Brussel van hem een eigen nationaliteit door een federalisme met drie, waardoor hij voedsel geeft aan het Brussels chauvinisme.

De historische groei van Brussel gelijkschakelen met de groei van het kapitalisme in andere landen en hoofdsteden, getuigt van een totaal gebrek aan historisch inzicht. Het geval Brussel is uniek.

In een Vlaamse stad midden het Vlaamse land ontwikkelde zich het Belgisch kapitalisme en de dito bourgeoisie, die niet alleen zoals in de andere landen sociaal-ekonomisch gealiëneerd was, maar tevens door haar frankofoon karakter een totale kulturele en nationale vervreemding met zich bracht.

Wil men toch een vergelijking maken, dan zou men met heel veel goede wil een

vergelijking kunnen maken met Parijs en de minderheden in zijn randgebieden (Bretanje, Baskenland, Elzas, Fr.-Vlaanderen, Occitanië) met dit fundamenteel verschil dat bij ons de aliënatie zich voordeed in het Vlaamse land zelf en ten nadele van de meerderheid, n.l. de Vlamingen.

LINKSE AFZIJDIGHEID EEN ZWARE FOUT.

De korrekte vaststelling dat alles te herleiden is tot "klassenstrijd" gebruikt Kd.Michielsen ten onrechte om de nationaliteitenkwestie te kunnen negeren. Het is immers zeer belangrijk te achterhalen in welke historische context deze klassenstrijd zich konkreet afspeelt. De eigen (Belgische) realiteit gelijkschakelen met de rest van de wereld is een niet-dialektische goocheltruc van vele linkse kosmopolieten om lastige nationaliteitenproblemen onder tafel te schuiven, i.p.v. deze te analyseren en te integreren in een globale socialistische strategie. Het z.g.n. "Marxistische cosmopolitisme" is daartoe niet in staat geweest, zoals b.v. Trotski en zijn volgelingen hebben bewezen.

Nationale onderdrukking onder gelijk welke vorm kan afbreuk doen aan de klassenstrijd, wanneer hij door de onderdrukten (de linksen inbegrepen) als een totaal apart probleem, los van de klassestrijd, wordt ervaren of behandeld. Bij vele arbeiders van de onderdrukkende groep of nationaliteit verwekt hij daarenboven het kleinburgerlijk en "groot kultureel" chauvinisme wat in strijd is met de socialistische internationale solidariteit.

Het afzijdig blijven van nationale bewegingen, onder welke kleinburgerlijke invloed zij ook mogen staan, is vanwege Links een zware fout. Het steunen van geprivilegeerde en verdrukkende groepen (wat het verheffen van Brussel tot 3de entiteit toch is) is echter geen fout meer, het is een blunder. Of gelooft Michielsens werkelijk, dat de Vlaamse Brusselaars méér vragen dan hun democratisch recht? Of denkt hij dat Brussel moet beschermd worden tegen het z.g. Vlaams imperialisme?

Kd.Michielsen beweert dat Brussel onmogelijk door beide parlementen kan geregeerd worden. Hij schijnt niet begrepen te hebben, dat bij betwistingen evengoed een beslissing kan genomen worden door het centrale parlement. Het Vermeylenfonds, de Jongsocialisten e.a. spreken zich uit voor een federalisme met 2, waarbij Brussel als "rijksgebied" door het centrale bestuur zou bestuurd worden. (moet hierbij gevoegd worden dat de gemeentelijke vrijheden zouden behouden blijven?).

Wanneer men Brussel verheft tot een gelijkwaardig gewest, dan is het niet ondenkbaar dat morgen Antwerpen, Gent of Luik wanneer zij zich in hun privileges bedreigt menen (denk aan het beheer van de haven van Antwerpen) zich gerechtigd zouden voelen dezelfde eisen te stellen. En dan, Quo vadis amice?

HET "BRUSSELS GEVOEL".

Kd.Michielsen beweert dat Brussel van andere grote steden slechts zou verschillen omdat het 1° tweetalig is en 2° omdat de bewoners Belgisch of Brussels zouden voelen. Een deel van de bevolking voelt zich inderdaad vóór alles of uitsluitend "Brussels frankofoon" of beter gezegd 'kosmopolitisch gedernationaliseerd'. Het is dat deel dat meestal aan het woord is en alles behalve de arbeidersklasse vertegenwoordigt. Het zijn in hoofdzaak de verfranste Vlamingen die hun gedwongen (onder sociale druk) denationalisering en (of) hun privileges verdedigen. Welke percentage van de bevolking omvatten zij echter, en met welk recht dringen zij als (geprivilegieerde) minderheid een drieledig federalisme op aan de meerderheid van dit land?

Hun "gevoel" heeft niet te maken met nationale bewustwording. Dit regionalistisch gevoel, is bij hen de uitdrukking van een verzet tegen de bedreiging van hun privileges en van hun cosmopolitische toestand nationaal nergens meer bij te horen (dit laatste geldt meestal voor de verfranste Vlamingen). Brussel verheffen tot een gelijkwaardig gewest is deze verziekte en reaktionaire toestand bestendigen en dit niet alleen ten nadele van Wallonië en van Vlaanderen, maar ook ten nadele van de stad zelf, zoals wij in onze brosjure aantonen. Zolang het Brussels establishment het voor het zeggen had in de centraliserende unitaire staat en alle voordelen naar zich toe kon trekken, en dit ten koste van onze beide volken, was het federalisme voor hen een ramp.

Nu het federalisme onafwendbaar wordt, tracht men doorheen een drieledig federalisme toch deze macht voor Brussel te behouden langs "een autonoom Brussel dat op de wip zit", m.a.w. met de bestendiging van het unitarisme in een andere vorm.

De opmerking van kd.Michielsen dat ieder gewest slechts bevoegdheid zal hebben binnen de eigen grenzen, is wel zeer naïef. Wanneer men logisch doordenkt en er drie evenwaardige autonome gewesten zijn, dan moeten centrale regering en parlement uit de drie gewesten paritair samengesteld worden en krijgt men om de haverklap 2 tegen 1, wat wel degelijk een andere vorm is van de unitaire staat; anderzijds zal dit drieledig federalisme de splijtzwam tussen Vlamingen en Walen stimuleren en daarom kunnen wij terecht spreken van "Het Brussels separatisme".

WANNEER TREKT LINKS DE KONSEKWENTIES ?

Wanneer links terecht stelt dat de strijd voor het federalisme een onderdeel is van de klassestrijd, dan trekt het linkse kamp daar toch de konsekventies niet uit, wanneer het opteert voor een federalisme met drie (zie de voorstellen van de B.S.P. daarin gesteund door de K.P.B.). Hier treden zij het stand-

punt bij van vele konservatieven in de C.V.P., P.V.V. en zelfs in de V.U. Het linkse kamp in Vlaanderen heeft in de evolutie naar het federalisme spijtig genoeg meestal achteraan gehinkt. De BSP is de partij die het langst unitair bleef. De KPB opteerde in de aanvang der dertiger jaren als oplossing van het Vlaamse vraagstuk voor het eventueel oprichten van een Vlaamse Republiek; later versoepelde men deze stellingname en kwam men toch tot federalisering van de partij, de Vlaamse Kommunistische Partij ontstond.

Na de tweede wereldoorlog en de kollaboratie evolueerde men pragmatisch langs een unitaristisch standpunt om, naar een federalisme met 2 1/2, om nu dan het voorstel van de BSP voor een drieledig federalisme als basis voor onderhandelingen tussen de gemeenschappen te aanvaarden. Kd.Michielsen poogt ons voor te stellen als nationalistenvormd in een Marxistisch kleedje. Zijn visie op de klassenstrijd in België is daarentegen niet Marxistisch, en wel omdat hij geen analyse heeft willen of kunnen maken van het nationaliteitsvraagstuk in het algemeen en van het Belgische in het bijzonder. Daarom stellen wij dat Kd.Michielsen en die linksen in Vlaanderen die denken zoals hij "kosmopolieten" zijn in een Marxistisch gewaad". Daardoor trappen zij waarschijnlijk onbewust in het kleinburgerlijk reaktionair Brussels valletje. Dat kan ook bijna niet anders zolang de Vlamingen geen normaal nationaal gevoel hebben, en ten slotte zijn die linksen ook maar Vlamingen.

De Witte Kaproenen
Werkgroep Arbeid